

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

IV. Quis suscipere possit aut debeat sacramentum extremæ vnctionis, & quæ in eo dispositiones requirantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

S E C T I O I V .

*Quis suscipere possit, aut debeat Sacramentum Extre-
mæ unktionis, & que in eo dispositiones
requirantur.*

D I C E N D U M 1. subjectum capax hujus Sacramen-
tus sit, & propter morbum de vita periclitetur. Est con-
munitatis sententia Doctorum in 4. dist. 23.

Requiritur 1. ut sit baptizatus; cum Baptismus (ut lo-
betur in decr. Eug.) *sit janua vitæ spirituale*, nec sine
Sacramenta reliqua validè suscipi possint.

Requiritur 2. ut rationis usum adeptus sit cum
hujus Sacramenti effectus sit remissio peccatorum ali-
quorum, & robur adversus tentationes; pueri ante usum
rationis horum effectuum capaces non sunt, ut per se
nec proinde Sacramenti illius suscipiendi: unde
c. 22. num. 13. Suar. disp. 70. sect. 1. & plures alii Theol.
rectè docent. Sacramentum Extre-
mæ unktionis conferri posse, imò & negari non debere pueris, qui
etiam ætatem, & rationis discretionem pervenerunt, ut
Sacramenti Pœnitentiæ sint capaces, quamvis sanctam
Christianam nondum receperint, nec adhuc idonei ad illam
recipiendam judicentur: quod etiam in Rituali Parisiensi
fitur. de Extr. unct. præscribitur. Diximus requiri, ut
Sacramentum suscipiens, rationis usum adeptus sit, ut
usum illum adhuc retineat, sive postea in amentiam
phrenesim lapsus sit: licet enim maxime deceat, & quod
tunc fieri potest, procurandum sit, ut infirmo ministran-
dum sana mente, & in regis sensibus est; non est tamen
illi denegandum, quamvis in amentiam inciderit, au-
tionis usum amiserit, si antea illud petiit, aut saltem in-
pretative desideravit; si nimirum Christianè vixit, &
litis suæ memor fuit: quod quidem præsumendum

nisi contrarium appareat, ut docent Palud. Sylv. Henric. & plures alii apud Laym. cap. 4 de Extr. unct. & expresse declaratur in Rituali Romano, in quo etiam præscribitur, impoenitentibus, qui in manifesto peccato mortali moriuntur, & excommunicatis omnino denegandum esse hoc Sacramentum.

Requiritur 3. ut non nisi infirmo de vita periclitanti conferatur Extrema unctio, ut docet S. Thom. in 4. dist. 23. q. 2. a. 2. & cum eo communiter omnes, habeturque in Conc. Trid. cap. 3. unde neque reis ultimo supplicio mox afficiendis, neque prælium in turis, aut aliis ex violentia aliqua extrinseca morituris hoc Sacramentum conferri debet, ut in præfato Rituali Romano expresse declaratur.

Observat etiam S. Doctor supra art. 4. & cum illo communiter omnes, Extremam unctioem, morbi periculo eodem durante, iterum conferri non posse; secus verò, si eodem morbo durante, infirmus novum aliquod mortis periculum incurrat: ut, si postquam inunctus fuerat, medicorum iudicio melius habere cœpit, evasitque periculum mortis, in quod nihilominus postea mutata corporis constitutione iterum recidit, ut docent Palud. Suar. & alii apud Laym.

Dicendum 2. infirmum sui compotem Sacramentum Pœnitentiæ, & Eucharistiæ debere recipere, priusquam Extrema unctio ipsi conferatur, si tempus & ipsius infirmi conditio, seu dispositio id permittat. Ita docet Isamb. disp. 7. art. 1. & expresse declaratur in Rituali Romano, & etiam in Catech. Rom. part. 2. cap. 6. ubi vocat hanc consuetudinem Ecclesiæ *Perpetuam*, aitque esse *servandam*; quod obligationem denotat: si tamen postea in mortale peccatum lapsus sit, aut alicujus peccati mortalis nondum confessi recordetur, debet hujus Sacramenti susceptioni Sacramentalem confessionem præmittere; aut si extrema morbi vi oppressus id non possit, debet actum contritionis aut saltem attritionis elicere, ut Sacramenti hujus virtute peccatorum remissionem percipiat, ut docet Isamb. supra, & ante illum docuerunt Suar. disp. 42. sect. 1. Nav. a. 22. nu. 12. & plures alii.

Quæres.

Quæres, an sit aliqua obligatio Extremæ unctio-
 nis suscipiendæ. Respondetur juxta doctrinam S. Thomæ in
 dist. 23, q. 1. a. 1 q. 3 ad 1. nullam esse hujus Sacramenti
 suscipiendi sub peccato mortali obligationem, si secundum
 se præcisè consideretur; licet enim utilissimum sit, ac
 liberrimum, nullam tamen nec mediæ, nec præceptivæ
 necessitatem secum invehit, ut probat Isamb. disp. 8. art. 1.
 qui tamen rectè subjungit, fieri interdum posse, ut
 quis illud non suscipiendo, mortaliter peccet; si v. g. illud
 ex contemptu omittat, vel quamvis absit contemptus
 ex neglectu illius scandalum sequatur, aut ipse infirmus
 probabile aliquod periculum salutis incurrat, quia
 alium aliud Sacramentum suscipere potest.

Non est tamen par ratio illius, cui Sacramenti hujus
 administratio ex officio incumbit; is enim (ut rectè docet
 & probat Isamb.) per se, vel per alium Sacerdotem tenetur
 hoc Sacramentum subditis suis extremè, & periculo-
 sè ægrotantibus administrare; ita ut peccet mortaliter
 si cognito alicujus infirmi periculo, illi conferre sine
 justa ratione omittat, aut differat cum probabili peri-
 culo interim ægrotus illo non suscepto moriatur. Ad
 quæ quod, quamvis infirmus morbo contagioso labo-
 ret, nec posset illi Sacramentum hoc nisi cum vitæ peri-
 culo administrari, si tamen proprius ejus Sacerdos aliter
 subvenire non possit, quàm Extremam unctio-
 nem conferendo, teneretur etiam cum certissimo vitæ peri-
 culo hanc illi administrare, nisi alius Sacerdos eius vicem
 suppleat. Docet nihilominus quod, si moraliter certum
 de bona illius dispositione quoad ea, quæ salutem animæ
 respiciunt; puta quia nuperrimè Pœnitentiæ & Eucari-
 sticiæ Sacramenta illi administravit, tunc non tenetur

saltem sub peccato mortali Extremam un-
 ctionem illi administrare.

* *
 *

CAP